

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci
věci

žalobce: **M. K.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem 160 00 Praha
6 – Dejvice, Pod kaštany 245/10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2022 č. j. MSK 86399/2022, o přestupcích

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 28. 4. 2022 č. j. SMO/237004/22/DSČ/Pan, o přestupcích

provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

2. Žalobce konstatoval, že správní orgány skutková zjištění učinily ze čtyř podkladů, a to z XML výstupu z rychloměru, fotodokumentace dopravního značení a ČSN normy. Namítal, že ani jeden z těchto podkladů však neprokazuje, že v momentě průjezdu vozidla předmětným tunelem nebyla rychlost jízdy nijak omezena. Odkazovaná norma ČSN, ze které správní orgán I. stupně dovozoval, že rychlost musela být omezena, je neplatná. Fotodokumentace dopravního značení je pro posouzení věci irelevantní. Nebyla totiž pořízena v momentě průjezdu vozidla předmětným tunelem. Správní orgán založil svůj úsudek o tom, že na dopravním značení musel svítit údaj 80 km/h primárně na tom, že jiná hodnota na něm svítit nemůže, neboť by se vypnulo. Takový úsudek je v rozporu s fotodokumentací i s vyjádřením ŘSD, dle kterého na daném dopravním značení může svítit i údaj „100“. Fotografie s údajem „80“, z nichž správní orgán vycházel, nebyly pořízeny v čase průjezdu jeho vozidla. Co se týče XML výstupu z rychloměru, jedná se toliko o přepis výsledků měření do textové podoby. Z XML výstupu se přitom podává, že hodnota o nejvyšší dovolené rychlosti byla do rychloměru zadána, nejde tedy o situaci, kdy by rychloměr čerpal data přímo ze systému dopravního značení. Fotografie z rychloměru prokazuje, že do rychloměru byl zadán údaj o nejvyšší dovolené rychlosti 80 km/h. Neprokazuje však, že na proměnném dopravním značení vskutku svítil údaj „80“. Kdo údaj do rychloměru zadal, kdy tak učinil, a na základě jakého podkladu, to zůstalo v řízení neobjasněno, ač namítal v průběhu správního řízení, že dané skutečnosti nejsou ze spisu zřejmé. Samotný údaj na výstupu z rychloměru ničeho nedokazuje, resp. dokazuje, jak byl rychloměr nastaven, nikoliv jaký byl rychlostní limit v reálném světě.
3. Žalobce dále správním orgánům vytkl, že nezákonně neprovedli jím navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí M. Š., která v den spáchání přestupku místem projížděla, přičemž viděla, že na dopravním značení nebylo vyobrazeno omezení rychlosti na 80 km/h. Svědecká výpověď byla způsobilá prokázat stav dopravního značení v den spáchání přestupku, oproti fotografii, předložené správním orgánem, který prokazoval stav k jinému dni. Žalobce má za to, že přetrvávají pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu v rozsahu úpravy nejvyšší dovolené rychlosti.
4. Žalobce rovněž namítal, že v podaném odvolání uvedl, že nebyla splněna podmínka měření dle § 62 odst. 2 zákona o policii, totiž že policie před provedeným měřením informuje veřejnost o umístění automatického technického prostředku, kterým je měřeno. Žalovaný se k této námitce nevyjádřil a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. V odvolání také uvedl, že k dopravnímu značení nebylo vydáno opatření obecné povahy, což svědčí tomu, že rychlost vskutku nebyla omezena na 80 km/h. Žalovaný opomenul rovněž tuto námitku a i z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Namítal také, že k dopravnímu značení nebylo vydáno opatření obecné povahy, což jednak svědčí tomu, že rychlost vskutku nebyla omezena na 80 km/h, zároveň by porušení jakéhokoli eventuálně umístěného dopravního značení nemohlo být postižitelné, neboť místní úprava, kterou dopravní značení deklaruje navenek, neexistovala. Tu může dle § 78 odst. 5 silničního zákona stanovit toliko opatření obecné povahy, přičemž z bezprávní právo nevzniká. I tuto odvolací námitku žalovaný opomenul vypořádat.
5. Dostatečně nebylo vymezeno ani místo přestupku. Správní orgány neodkazují na počátek ani konec měřeného úseku, v důsledku čehož nelze přezkoumat, zda údajné rychlostní

omezení platilo v celém tomto úseku. Ani tuto námitku žalovaný nevypořádal. Nesprávný je i závěr správních orgánů, že se jednalo o dva samostatné přestupky, ač dle žalobce ve skutečnosti se jednalo o jeden přestupek pokračující. V odvolání poukázal na blízkou časovou souvislost, jednotný záměr i naplnění stejné skutkové podstaty. Žalovaný se k této námitce vyjádřil tak, že byly posuzovány dva přestupky, kdy řidič s vozidlem svou jízdou porušoval jiné dopravní značky, různou měrou, jinou jízdou, v jiném čase. Dle žalobce není žádný z těchto argumentů relevantní a uvedenou odvolací námitku žalovaný nevypořádal přesvědčivě. Uvedl, že otázka, kdo byl řidičem vozidla je z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla irelevantní. Závěr správního orgánu, že došlo k porušení jiné dopravní značky, odporuje výroku rozhodnutí, dle kterého byla v obou případech porušena dopravní značka B 20a „80“. Skutečnost, že v každém případě došlo k porušení povinnosti různou měrou, je z hlediska hodnocení pokračování jednání irelevantní. Tvrzení, že jde „o jinou jízdu“ není srozumitelné. Z hlediska definice pokračování přestupku je relevantní, zda jsou jednotlivé dílčí útoky vedeny jednotným záměrem, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a mají blízkou časovou souvislost a souvislost v předmětu útoku. Dle žalobce jde o typické pokračování v přestupku, přičemž žádný z argumentů žalovaného tento závěr nevyvrací.

6. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Rychlostní limit 80 km/h byl prokázán jednak textovým výstupem z rychloměru, jednak obrazovým výstupem z rychloměru a fotografií dopravního značení. Prostým tvrzením žalobce, že limit rychlosti nebyl 80 km/h, nebyly tyto důkazy relevantně zpochybněny. Námitka, že limit rychlosti na rychloměru byl nastaven odlišně od limitu zobrazeného na proměnném dopravním značení, je pouhou nepodloženou spekulací. V daných souvislostech žalovaný poznamenal, že se jedná o šablonovité námitky uplatňované ve správních řízeních, v nichž jako zástupce účastníků figurují různí obecní zmocněnci. Není pravdou, že v odvolání žalobce vznesl námitku nesplnění podmínky měření dle § 62 odst. 2 zákona o policii. Odvolání totiž zůstalo blanketní a nebylo ani na výzvu doplněno o odvolací důvody. Rozhodnutí žalovaného tedy není nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání takové námitky. K tomu žalovaný dále uvedl, že daný automatický technický prostředek vlastní a provozuje Ředitelství silnic a dálnic, nikoli Policie ČR. Té jsou pouze předávány relevantní informace na základě dohody ze dne 24. 3. 2017, kterou žalovaný předložil. Ust. § 62 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, se zde tedy neuplatní, neboť nejde o systém zřízený Policií ČR. Informace o měření rychlosti stálým automatickým technickým systémem byla zveřejněna zařízením pro provozní informace, jak je patrné z fotografií na č. l. 7 a 20, které kromě dopravního značení zachycují také tabuli s nápisem „měření rychlosti (speed check)“. Od roku 2017, kdy bylo měření rychlosti v daném místě uvedeno do provozu, resp. ještě před jeho spuštěním, byla tato informace nescetněkrát prezentována v médiích. Žalovaný odkázal na příslušné internetové stránky a také na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 10 As 331/2020-29. Existence či zákonnost opatření obecné povahy nemá vliv na povinnost řidiče řídit se dopravním značením umístěným na pozemní komunikaci. Uvedená námitka v odvolání žalobcem uplatněna nebyla, stejně tak ani námitka ohledně nedostatečného vymezení místa přestupku. Místo přestupku je ve výroku rozhodnutí správního orgánu vymezeno nadstandardním způsobem. Žalobcem namítaná otázka měřeného úseku (jedná se o úsekové měření), je otázkou dokazování, nikoli otázkou náležitostí výroku rozhodnutí. V odvolání žalobce ani nenamítal, že se jednalo o pokračující přestupek nikoli o dva skutky. Zmíněná byla v písemném vyjádření žalobce ze dne 14. 1. 2022 a vypořádal se s ní jak správní

orgán I. stupně, tak žalovaný. K otázce pokračování v přestupku (dříve jiného správního deliktu) podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 379/2018-40. Žalovaný dále uvedl, že má za to, že „jednotný záměr“ lze naplnit pouze v případě úmyslného jednání. Z povahy věci je v zásadě vyloučeno, aby provozovatel vozidla „úmyslně nezajistil“ dodržování povinností řidičem.

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.).
8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 21. 4. 2021 v 16.14 hodin řídil neznámý řidič motorové vozidlo registrační značky X v katastru obce Klimkovice, na 347. km dálnice D1, v tunelovém tubusu, ve směru jízdy na Ostravu, mimo obec, v místě, kde byla dopravní značkou „B 20a“ stanovena nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, nedovolenou rychlostí jízdy, přičemž mu byla silničním rychloměrem UnicomVELOCITY4 naměřena průměrná rychlost 119 km/h. Po odečtu možné odchylky měřícího zařízení, jel rychlostí nejméně 115 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 35 km/h. Dále dne 21. 4. 2021 v 20.48 hodin řídil neznámý řidič motorové vozidlo registrační značky X v katastru obce Klimkovice, na 347. km dálnice D1, v tunelovém tubusu, ve směru jízdy na Brno, mimo obec, v místě, kde byla dopravní značkou „B 20a“ stanovena nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, nedovolenou rychlostí jízdy, přičemž mu byla silničním rychloměrem UnicomVELOCITY4 naměřena průměrná rychlost 156 km/h. Po odečtu možné odchylky měřícího zařízení, jel rychlostí nejméně 151 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 71 km/h. Přestupky byly zjištěny a zadokumentovány prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích UnicomVELOCITY4, výrobní č. rychloměru CAM 16003609, který byl dne 29. 10. 2020 ověřen Českým metrologickým institutem, o čemž byl téhož dne vydán ověřovací list č. 8012-OL-7486-20 s datem platnosti do 28. 10. 2021, kterýžto dokument je součástí správního spisu, stejně jako kalibrační list a fotodokumentace daného dopravního značení. Součástí správního spisu jsou rovněž záznamy o přestupku obsahující fotografii měřeného vozu a údaje o provedeném měření. Z fotodokumentace ve spisu na č. l. 7 a 20 je zřejmé, že informace o měření rychlosti stálým informatickým technickým systémem byla zveřejněna zařízením pro provozní informace s nápisem „měření rychlosti, speed check“. Z protokolu o ústním jednání ze dne 18. 1. 2022 plyne, že správní orgán provedl důkaz výše uvedenými listinami a podklady. Následně byl žalobce prostřednictvím svého zástupce vyrozuměn o tom, že v řízení byly shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že dokazování mimo ústní jednání a seznámení se s podklady pro rozhodnutí a právo vyjádřit se k nim bude provedeno dne 8. 3. 2022. Z protokolu o úkonu dle § 51 odst. 2 a § 36 odst. 3 správního řádu ze dne 8. 3. 2022 se podává, že žalobce v zastoupení Ing. M. J. se nedostavil na výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, která byla doručena řádně 18. 2. 2022 a k provedení dokazování mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu.
9. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.

10. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.
11. Podle ust. § 4 písm. c) citovaného zákona, při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Co se týká námitky žalobce, že k dopravnímu značení nebylo vydáno opatření obecné povahy a že žalovaný tuto námitku opomenul v napadeném rozhodnutí vypořádat, soud uvádí, že tuto námitku žalobce v průběhu správního řízení nevznášel. Za rozhodující soud považuje zákonnou povinnost účastníka silničního provozu na pozemních komunikacích dle § 4 písm. c) tedy řídit se světelnými, příp. i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Existence či zákonnost opatření obecné povahy nemá vliv na zákonnou povinnost plynoucí z citovaného § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 AOs 1/2012-30, v němž NSS kromě jiného uvedl, že povinnost řídit se dopravním značením vzniká okamžikem umístění dopravní značky do terénu, v tomto okamžiku se dopravní značka stává součástí systému pravidel silničního provozu.
12. Krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že byla nedostatečně prokázána úprava nejvyšší dovolené rychlosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že k prokázání nejvyšší dovolené rychlosti primárně postačuje záznam z měřicího zařízení a ověřovací list k měřicímu zařízení (viz rozsudky č. j. 7 As 18/2011-54, č. j. 6 As 50/2015-38). Dle názoru soudu správní orgány dostaly svým povinností dle § 3 správního řádu, podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2. Dle názoru soudu rychlostní limit 80 km/h byl prokázán textovým a obrazovým výstupem z rychloměru a fotografiemi dopravního značení. Dle názoru soudu shromážděné důkazy zcela jasně prokazují skutkový děj a bez důvodných pochybností z nich vyplývá přesvědčivý závěr o spáchání předmětných přestupků. Ve shodě s žalovaným také soud považuje námitku žalobce, že limit rychlosti na rychloměru byl nastaven odlišně od limitu zobrazeného na proměnném dopravním značení, za pouhou, ničím nepodloženou spekulaci. K námitkám žalobce soud dále uvádí, že informace o měření rychlosti stálým automatickým technickým systémem byla zveřejněna zařízením pro provozní informace s nápisem „měření rychlosti, speed check“, jak plyne z fotodokumentace ve správním spise. Soud nemá žádné pochybnosti o tom, že se předmětné upozornění na měření rychlosti v daném místě nacházelo také v době spáchání předmětných přestupků. K namítanému porušení § 62 odst. 2 zákona o policii, tedy povinnosti policie informovat veřejnost před provedeným měřením o umístění automatického technického prostředku, v posuzované věci nedošlo. Za této situace soud shledal jako nadbytečné provádění dalšího dokazování.
13. Soud nesouhlasí ani s žalobní námitkou žalobce o nedostatečném vymezení místa přestupku. Vymezení místa spáchání přestupků údajně: v katastru obce Klimkovice, na 347. km dálnice D1, v tunelovém tubusu, ve směru jízdy na Ostravu, resp. v katastru obce Klimkovice, na 347. km dálnice D1, v tunelovém tubusu, ve směru jízdy na Brno, bylo dle názoru soudu zcela dostačující. V projednávané věci byly v průběhu správního řízení obstarány podklady prokazující závěr, že rychlost byla naměřena v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 80

km/h. Námitka žalobce, že se v dané věci jednalo o jeden přestupek pokračující, nikoli o dva samostatné přestupky, soud odkazuje na ust. § 7 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, podle něhož pokračováním v přestupku se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Soud na danou věc aplikuje závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 Afs 93/2008-920 a č. j. 6 As 379/2018-40 a souhlasí se správními orgány, že oba přestupky dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a bod 3 nemají charakter pokračujícího přestupku. V uvedeném rozsudku NSS uvedl, že z pouhé mnohosti skutků a případné blízké časové souvislosti nelze dovozovat naplnění všech znaků pokračujícího přestupku, a to konkrétně jednotného záměru. Dle NSS stěžovatel v průběhu správního řízení ničeho nenamítal a neuváděl, přičemž z obsahu správního spisu rovněž jakkoli nevyplývá, že by stěžovatel měl jednotný záměr vést jednotlivé dílčí útoky k naplnění skutkové podstaty téhož správního deliktu (nyní přestupku), tedy že by se stejným záměrem porušoval svou povinnost zabránit, aby konkrétní řidiči porušovali zákon o silničním provozu, resp. že by je přímo k takovému protiprávnímu jednání naváděl. Záměry skutečného řidiče (či řidičů), který v projednávané věci jel „rychle“, jsou irelevantní, neboť stěžovatel nebyl trestán jako řidič předmětného vozidla, který by jel „rychle“ (zde by přicházelo v úvahu zkoumat jeho záměry, jak dovozuje v kasační stížnosti), ale jako provozovatel motorového vozidla, který nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Záměry třetí osoby (řidiče motorového vozidla) nelze s ohledem na zásadu individuální odpovědnosti přičítat při posuzování naplnění znaků pokračování třetí osobě (stěžovateli), vystupující v pozici provozovatele motorového vozidla. Nejvyšší správní soud tedy má za to, že znaky skutkové podstaty pokračování správního deliktu je nutné vztahovat k jeho pachateli, nikoli ke třetí osobě, konec citace.

14. Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
15. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.03.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje